

GÜCÜMÜZE GÜÇ KATMANIN YOLU ÖRGÜTLENMEDEN GEÇER

TÜTED Genel Kurulundaki konuşmanın Yürüyüş dergisinde çıkan özeti, Ankara, 17 Haziran 1978.

Doğru Tesbitler

Kanaatimce üç temel tesbit yapmıştır rapor (ama bu yapılan tesbit yalnız TÜTED için değil, tüm demokratik kitle örgütleri için doğrudur). Bu birinci tesbit demokratik kitle örgütlerinin ve bu arada TÜTED'in temel görevinin kendi kitlesinin demokratik ekonomik sorunlarıyla çıkar ve haklarıyla meşgul olmasıdır. Bu gerçekten temel bir işlevdir. Kendi kitlesinin demokratik, ekonomik, sosyal sorunlarıyla ilgilenmeyen, haklarını çıkarlarını korumayan, geliştirmeye çalışmayan bir kitle örgütü gerçekten bir kitle örgütü olamaz. Çünkü kitle örgütünün görevi kendisine ilişkin olan kitlede giderek daha büyük bir taban kazanmaktır. Bu kitlelerinin daha büyük bir kısmını örgütlemek bilinçlendirmek ve mücadeleye sokmaktır. Kitleleri ise ancak somut çıkarları ve hakları noktasından yakalayıp sürükleyip mücadeleye götürebilirsiniz, yoksa soyut ve genel politik propagandalar yaparak kitleleri yakalayamazsınız, harekete geçiremezsiniz.

Bunun için bu tesbit çok önemlidir. İkinci önemli bir temel tesbit teknik elemanlarının sorunlarının tüm ülkenin sorunlarından ayrı olmadığı, kopuk olmadığı görüşüdür. Gerçekten de öyledir. Hiç bir sorun ne kadar ayrıntıya indirilirse, ne kadar somut bir ayrıntıya ilişkin görülse kendi başına bağımsız, diğer sorunlardan kopuk bir sorun değildir. Ülkenin genel sorunlarından kopuk, ülkenin genel gidişinden kopuk sorunlar değildir. Bunun için raporda yerinde isabetli olarak belirtildiği üzere, TÜTED ve diğer kitle örgütleri ülkede, ülkenin çıkarlarına ters düşen girişimlerle emperyalizmden kaynaklanan sorunlarla ilgilenmek, uğraşmak ve bu düzeyde de bu sorunlar bu kaynaklanmalar konusunda da mücadele vermek durumdadır. Yani üst düzeyde siyasal bir mücadeleyi de yürütmek zorundadır.

Üçüncü doğru ve temel tesbit, teknik elemanların mücadelesinin ülkedeki diğer emekçi sınıfların ve işçi sınıfının mücadelesinden ayrı ve kopuk olmadığı gerçeğidir. Buna ek olarak bu mücadelenin öncü gücünün, başı çeken gücünün işçi sınıfı olduğudur. Bu mücadelenin nihai hedefinin tüm emekçiler için daha iyi, daha adil, daha mutlu bir düzen kuracak olan işçi sınıfının iktidarı olduğudur. Gerçekten bugün demokratik toplumsal muhalefetin, bugün değil, her ülkede her zaman demokratik toplumsal muhalefetin, başını işçi sınıfı çeker, öncüsü işçi sınıfıdır ve nihai hedef tüm emekçiler için mutlu ve adil, sömürüden arınmış bir düzen getirecek olan işçi sınıfı iktidardır ve işçi sınıfı iktidarının kapitalizmden sosyalizme geçişi ve sosyalizmi kuruşudur.

Buradan kendiliğinden şu netice çıkmaktadır: Emperyalizme karşı, faşizme karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi zorunlu olarak doğal olarak işçi sınıfının sos-

yalizm için mücadelesiyle birliktleşmiş, bütünleşmiştir. Bugün gerek işçi sınıfının partisinin, gerekse işçi sınıfının hareketiyle aynı doğrultuda olan aynı amaçlara yönelik olan demokratik kitle örgütlerinin yapacağı görev, bu bütünleşmeyi kitlelerine, kamuoyuna anlatmak ve kabul ettirmektir.

Mücadelenin Bütünlüğü

Türkiye gibi açık ve seçik olarak kapitalist aşamaya gelmiş ve kapitalizmi diğer geri kalmış ülkelere kıyasla bir hayli ölçüde gelişmiş olan Türkiye’de emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi haydi haydi kapitalisttir, bundan dolayı da bu ülkede, ülkemizde emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi sosyalizm mücadelesiyle bütünleşmiştir. Her ikisini de uzun boylu anlatmaya lüzum yok. Yani her ikisi dediğim, antiemperyalist mücadele de, bağımsızlık mücadelesi, sosyalizm için mücadele, her ikisi de aynı zamanda demokrasi mücadelesiyle anti-faşist mücadeleyle birleşmiştir. Çünkü emperyalizmin ülke içindeki sınıfsal tabanı, bu ölçüde kitlesel tabanı büyük burjuvazi ve onun iktidar ortaklarıdır.

Demek ki kitlelere artık bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden söz ederken sadece konuyu burada kesmemek, aynı zamanda bu bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin sosyalizm mücadelesiyle bütünleştiğini, doğal olarak bütünleştiğini, zorunlu olarak bütünleştiğini anlatmak gerekiyor. Burada bazı arkadaşların aklına şöyle bir itiraz gelebilir. Demokratik kitle örgütleri siyasi parti değildirler. Daha büyük kitleleri çeşitli politik görüşlerde olan kişileri birleştirmek durumundadırlar. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine sosyalizm mücadelesini de ekleyerek anlatsak, bu taktik bir hata olmaz mı, kitle örgütlerinin tabanının daralmasına yol açmaz mı, gibi bir düşünce gelebilir.

Kanımcı böyle bir itiraz böyle bir düşünce geçersizdir. Bir kere var olan gerçekleri söylememekle taktik olmaz. Hele var olan gerçekleri açıkça söylemek kesinlikle söylemek adını koyarak söylemek mümkün ise, bunu söylemekten vazgeçerek, es geçerek konuşmak, görevimizi yapmamak demektir. Bugün Türkiye’de sosyalizmden, sosyalizm için mücadeleden açık seçik söz etmek, bunun savunusunu yapmak, bunu kitlelere anlatmak, izah etmek, kitleleri sosyalizm doğrultusunda harekete geçirmek mümkündür. Bu imkânı kullanmak bize düşer, bu bütün ilericilerin, sosyalizmden yana olanların, raporda açıklanan Genel Başkanımızın konuşmasında açıklanan görüşlerden yana olan kişilerin ve örgütlerin vazifesidir.

Siyasi Partiler ve Kitle Örgütleri

Siyasi partilerle kitle örgütlerinin durumu birbirinden farklıdır. Siyasi partilere, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisine düşen, sosyalizmi kitlelere anlatmak, kitleleri sosyalizm doğrultusunda bilinçlendirmek, örgütlemek, mücadeleye sokmak onun görevidir. Ama, siyasi partilerin kapsadığı kitleler daima ölçülüdür, daima sınırlıdır, bunun dışında büyük kitleler kalmaktadır. Siyasi partilerin örgütlenmesinin kapsamına girmeyen ve burada da sorunları doğru biçimde koyup anlatmak demokratik kitle örgütlerine düşmektedir. Yalnız bir tehlike noktası var, bu işleri yaparken demokratik kitle örgütleri asla kendilerini siyasi partiler yerine koymamalı, siyasi partilerin görevlerini yüklenmeye kalkmamalıdır. Demokratik kitle örgütleri ne

kadar ilerici, demokrat, sol nitelikte de olsa mutlak surette içlerinde bu yelpazenin çeşitli görüşlerini ve çeşitli görüşte olan kişileri hatta grupları barındıracaktır.

Kitle örgütleri örgütün bu çeşitli siyasal kişiler ve gruplar arasında çekişme alanı haline gelmesine müsaade etmemelidir. Demokratik kitle örgütleri çeşitli sol fraksiyonların, grupların vs.nin kendi aralarında çekiştiği ve bu çekişmenin ön plana çıkararak kitle örgütlerinin sınırlarının daraldığı, tabanının kendi içine kapanıp kendi içinde birbirlerinin başını yediği örgütler haline gelmemelidirler. Bu demokratik kitle örgütlerine verilecek en büyük zarardır, demokratik kitle örgütlerinin kaçınması gereken en büyük hastalıktır.

Demokratik kitle örgütlerinde siyasal görüşte olan kişiler, gruplar taraftar kazanmaya çalışmazlar mı? Çalışırlar. Bu onların doğal hakkıdır. Ama bu çalışmanın bir takım şartları vardır. Birinci şartı demokratik örgütünün kitle örgütü olma vasfına zarar vermemek, örgütü zayıflatmamak, örgütü daraltmamak birinci şartı budur. Bu şartla ancak kendileri kendi görüşlerini yaymaya taraftar kazanırlar, taraftar bulurlar ve görüşleri kabul ettirmenin yolu böyle dar grupçuluk, dar fraksiyonculuk yaparak değil, kitle örgütünü daraltarak değil, fakat kitle örgütü içinde o örgütün amaçlarına en dürüst, en fedakâr, en özverili, en disiplinli çalışarak, ön plana çıkararak, görüşleri daraltarak değil, ikna ederek etkinlik kazanabilirler

Bu yolda kazanılan etkinlik zaten kalıcıdır ve sonuç vericidir. Öbürü, öyle kulis anlaşmaları, oyunları vs. ile bir takım küçük politik manevralarla elde edilen etkinlik (eğer bir etkinlik elde edilirse) geçici kalmaya, sonunda başarısızlığa uğramaya mahkûmdur. Kitle örgütleri kendi tüzük kuralları içinde kendi organları aracılığıyla işlerler ve iş görürler. Kitle örgütlerinin örgütsel bağımsızlığına saygı göstermek şarttır. Ama bu tüzüksel kanallar içinde işleyiş sırasında kendi organlarıyla iş görmek çerçevesinde çeşitli siyasal görüşler, demin anlattığım yöntemle o çalışmalarla etkinlik kazanmaya çalışabilirler. Tekrar ediyorum, başta söylediğim ilk temel şart, kitle örgütünün kitle niteliğine hanel vermemek, tam tersine kitle niteliğini geliştirmek, kitle örgütünün giderek kendi sahasında daha büyük sayıda insanları, elemanları-teknik elemanları kendi bünyesine çekmek onları örgütlemek, onları bilinçlendirmektir.

Yürüyüş, Sayı 168, 27 Haziran 1978

*

[Aynı toplantıdan, Görev gazetesinde çıkan alıntı]

ECEVİT DIŞTA VE İÇTE SERMAYEYE GÜVENCE VERİYOR

Biliyoruz ki ekonomik bağımsızlık olmadan siyasi bağımsızlık perçinlenemez, sağlam temellere oturamaz. Emperyalist kapitalist dünya ilişkileri içinde kalındıkça da bağımlılık, sömürü, baskı boyunduruğundan kurtulunamaz. Kalkınıp çağdaş en ileri toplum düzeyine erişilemez. Çıkış yolu, emperyalist-kapitalist ilişkiler ağı dışına çıkıp sosyalizm doğrultusunda gelişmeye yönelmektir.

IMF'nin ve diğeryemeryalist kuruluşların borçlar ve krediler konusunda ileri sürdükleri ön koşulları kabul etmekle Türkiye'nin emperyalizme bağımlılık bağları daha da sıkılanmıştır. Başbakan Ecevit ambargo kalktıktan sonra ABD ile ilişkilerin daha sağlam esaslara oturacağını söylemektedir. Ecevit'in Avrupa ve Amerika'daki gezilerinde ısrarla yaptığı, politik yetkililere, güçlü ekonomik, mali çevrelere ve iş adamlarına NATO'dan çıkılmayacağı, Batı'dan kopulmayacağı konusunda güvence vermek olmuştur.

[...]

Emperyalizme ve faşizme karşı ancak işçi ve emekçi kitlelerin, ileri, demokratik güçlerin örgütlü birleşik gücüyle karşı konulabilir, bu habis güçlerin üstesinden gelinebilir. Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olarak demokratik toplumsal muhalefeti örgütleyip birleştirmek konusunda üzerine düşen yükümlülüğün bilincindedir ve bilinçle çalışmalarını sürdürmektedir.

GÖREV, Sayı 32, 23 Haziran 1978